

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 59/2010-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s § 1 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 61 Er 1295/2008-58 z 19. januára 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 CoE 52/2009-83 zo 16. júna 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. októbra 2009 doručená sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s § 1 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 61 Er 1295/2008-58 z 19. januára 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 CoE 2/2009-3 zo 16. júna 2009 a žiadal vydať tento nález:

„1. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoE/52/2009-83, IČS: 3108213874 zo dňa 16.06.2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu Trenčín sp.zn. 61Er/1295/2008-58, IČS: 3108213874 zo dňa 19.01.2009 došlo k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú ochranu, k porušeniu práva Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, ako aj k porušeniu vlastníckeho práva Sťažovateľa garantovaných čl.2 ods.2, čl. 20 ods.1, čl. 46 ods.1 a ods.4 Ústavy SR, ust. § 1 ods.1, ust. čl.36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd a ust. čl. 6 ods.1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoE/52/2009-83, IČS: 3108213874 zo dňa 16.06.2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu Trenčín sp.zn. 61Er/1295/2008-58, IČS: 3108213874 zo dňa 19.01.2009 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd SR priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastupovania Sťažovateľa v zmysle § 31a Zákona o Ústavnom súde. Krajský súd v Trenčíne a Okresný súd Trenčín sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľa.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti a spisu okresného súdu sp. zn. 61 Er 1295/2008, sťažovateľ bol ako oprávnený účastníkom exekučného konania vedeného súdnym exekútorom JUDr. M. Š., N. (ďalej len „súdny exekútor“), proti A. G., D. (ďalej len „povinná“), o vymoženie sumy 208,79 € s prísl. Toto exekučné konanie sa začalo 23. apríla 2008 a exekučným titulom, na základe ktorého bolo vedené, bol platobný výmer č. 683/2005 z 5. mája 2005 vydaný JUDr. T. K., správcom konkurznej podstaty P. v konkurze (ďalej len „platobný výmer“). Platobný výmer ukladal platiteľovi zdravotného

poistného (povinnej) zaplatiť dlžné poistné v sume 6 290 Sk s poplatkom z omeškania 0,1 % denne z dlžnej sumy do dňa zaplataenia na účet P. v konkurze. Na platobnom výmery, ktorý bol (ako to vyplýva z jeho obsahu) vydaný podľa § 18 ods. 8 zákona č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní (ďalej len „zákon č. 273/1994 Z. z.“), bola vyznačená doložka o jeho právoplatnosti dňom 22. júla 2005 a vykonateľnosť dňom 1. augusta 2005. Potom, ako okresný súd udelil poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, bolo vydané súdnym exekútorom 21. augusta 2008 upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. EX 1499/2008. Povinná v zákonnej lehote po jeho doručení podala proti exekúcii 2. októbra 2008 námietky. Dôvodila tým, že potom, ako zdravotná poisťovňa P. vstúpila do likvidácie, podľa § 34 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z. z. prešli pohľadávky zrušenej zdravotnej poisťovne P. na všeobecnú poisťovňu alebo inú poisťovňu, ktorá prevzala poistencov a za tejto situácie hoci bol na jej majetok uznesením Krajského súdu v Bratislave vyhlásený 20. apríla 2001 konkurz, nebol správca konkurznej podstaty oprávnený pohľadávky postúpiť na sťažovateľa. Sťažovateľ sa k podaným námietkam vyjadril v tom zmysle, že ich obsah sa vzťahuje na skutočnosti, ktoré vznikli ešte pred vznikom exekučného titulu (čo je v rozpore s § 50 Exekučného poriadku), a poukázal na to, že správca konkurznej podstaty P. v konkurze bol oprávnený vydávať platobné výmery, pretože mu takéto oprávnenie vyplývalo z § 14 ods. 1 písm. a) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“), ktoré malo prednosť pred zákonom č. 273/1994 Z. z. Poukázal i na to, že exekučný súd už preskúmal exekučný titul i vecnú legitimitáciu sťažovateľa pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, ako aj na to, že postúpeniu pohľadávok predchádzalo opatrenie konkurzného súdu, ktorým bol odpredaj odsúhlasený.

Okresný súd uznesením č. k. 61 Er 1295/2008-58 z 19. januára 2009 námietkam povinnej vyhovel. Vychádzal z toho, že po zrušení povolenia na zriadenie zdravotnej poisťovne P. Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) dňom 17. júla 1999 (rozhodnutie č. 3215/1999-A z 1. júla 1999) vstúpila P. do likvidácie, likvidátor určený ministerstvom bol oprávnený vykonávať iba úkony, ktoré smerujú k likvidácii poisťovne, pričom poistné, ktoré by po vstupe do likvidácie prišlo na účet P.,

bol povinný poukázať pomerne iným zdravotným poisťovniam podľa pomeru, v akom prevzali poisťencov P. Preto P. už v dôsledku odňatia povolenia nemala oprávnenie vykonávať zdravotné poistenie, a teda ani právomoc vydávať vo veciach zdravotného poistenia platobné výmery ako individuálne správne akty. Na tom nič nemohol zmeniť ani právny stav, ktorý nastal vyhlásením konkurzu na majetok P., ktorá nemohla iba preto znova nadobudnúť oprávnenie na vykonávanie zdravotného poistenia vrátane právomoci vydávať platobné výmery vo veciach zdravotného poistenia. Takúto právomoc pre správcu konkurznej podstaty nemožno vyvodiť ani zo zákona o konkurze a vyrovnaní a jeho ustanovenia, podľa ktorého na správcu prechádza právo nakladať s majetkom podstaty [§ 14 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a vyrovnaní], pretože právomoc vydávať platobné výmery ako individuálne správne akty správcovi tento zákon priznať nemôže. Navyše, v čase vydania platobného výmeru č. 683/2005 z 25. mája 2005 bol zákon č. 273/1994 Z. z. (na ktorý sa výmer odvoláva) zrušený, a to od 1. januára 2005. Oblasť zdravotného poistenia upravovali zákon č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení zákona č. 718/2004 Z. z.) v znení neskorších predpisov a zákon č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z. z.“), v zmysle ktorých poisťovne stratili právomoc vydávať platobné výmery. Platobné výmery vydával podľa týchto predpisov už Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Hoci podľa § 81 zákona č. 581/2004 Z. z. zdravotné poisťovne dokončia už začaté správne konania, zo znenia tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva, že sa týka len zdravotných poisťovní, ktoré majú povolenie na vykonávanie zdravotného poistenia. Z týchto dôvodov považoval okresný súd platobný výmer, ktorý bol v danej veci exekučným titulom, za ničotný individuálny správny akt, ktorý nemá žiadnu právnu silu. Exekúcia je preto neprípustná, a z tohto dôvodu okresný súd námietkam povinnej vyhovel.

Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 61 Er 1295/2008-58 z 19. januára 2009 podal 16. februára 2009 sťažovateľ odvolanie, tvrdil, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zotrval na argumente, podľa ktorého správca konkurznej podstaty bol oprávnený napadnutý platobný výmer vydať, pretože na neho

prešlo právo nakladať s majetkom konkurznej podstaty [§ 14 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a vyrovnaní]. Počas konkurzu je likvidácia prerušená (§ 13a zákona o konkurze a vyrovnaní). Prioritne sa na vec mal aplikovať zákon o konkurze a vyrovnaní (§ 66e ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní). Ak podľa § 14 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a vyrovnaní po vyhlásení konkurzu súdne a iné konania možno začať na návrh správcu, správca môže začať aj správne konanie, môže vydať aj platobný výmer a konanie, ktoré inicioval, môže viesť i ďalej. Platobný výmer preto nie je ničotným právnym aktom. Na vydanie platobného výmeru sa vzťahoval zákon č. 273/1994 Z. z., pretože za jeho účinnosti vznikla povinne povinnosť uhradiť poisťné na zdravotné poistenie. Podľa názoru sťažovateľa pohládavky P. neprešli na V. ani na inú zdravotnú poisťovňu. Rozhodnutím ministerstva č. M/5068/2001 z 19. decembra 2001, ktorým ministerstvo vyhovel protestu generálneho prokurátora Slovenskej republiky bola zrušená časť výroku rozhodnutia č. 3215/1999-A z 1. júla 1999, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že na V. prechádzajú záväzky poisťovne P. voči zdravotníckym zariadeniam, pohládavky na poistnom a poplatky z omeškania. Podľa tohto rozhodnutia prechodu práv a záväzkov predchádza likvidácia a až po jej skončení a následnom schválení účtovnej závierky ministerstvom môžu prejsť práva a záväzky, ktoré nebolo možné uspokojiť z majetku zrušenej zdravotnej poisťovne.

Krajský súd uznesením č. k. 17 CoE 52/2009-83 zo 16. júna 2009 uznesenie okresného súdu č. k. 61 Er 1295/2008-58 z 19. januára 2009 ako vecne správne potvrdil. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 20. augusta 2009.

Sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu smerujúcu proti uzneseniu okresného súdu č. k. 61 Er 1295/2008-58 z 19. januára 2009 a uzneseniu krajského súdu č. k. 17 CoE 52/2009-83 zo 16. júna 2009 odôvodnil v prvom rade tým, že ak okresný súd i krajský súd pri svojom rozhodovaní posudzovali platobný výmer z hľadiska jeho zákonnosti, nemali právomoc tak urobiť (konali nad rámec zákonom zverenej rozhodovacej právomoci), pretože tento platobný výmer patrí preskúmať iba správne súdu. Správny súd zruší správne rozhodnutie i v prípade, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený [§ 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)]. Povinná platobný výmer na správnom súde nenapadla. Nulitným aktom je taký akt, ktorého vady dosahujú tak závažnú mieru, že už nemožno hovoriť o právnom akte. Aj nulitosť právneho aktu však v záujme právnej istoty vyžaduje autoritatívne potvrdenie jeho nulity (§ 250j

ods. 3 OSP). Pritom možnosť takéhoto konštatovania prichádza do úvahy iba počas zákonnej prekluzívnej lehoty na preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia. Inak by došlo (tak ako v prípade sťažovateľa) k porušeniu princípu právnej istoty. Obe rozhodnutia sú však nezákonné i preto, že sú založené na nesprávnom právnom posúdení oprávnenia správcu konkurznej podstaty vydávať platobné výmery, keď túto možno vyvodíť z § 14 zákona o konkurze a vyrovnaní, ako to uviedol sťažovateľ už v odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 11/2007 zo 4. októbra 2007 (správny súd ním zastavil po výmaze P. z obchodného registra konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí P., ktorými boli potvrdené platobné výmery č. 848/2002 z 21. októbra 2002 a č. 847/2002 z 21. októbra 2002), v ktorom bolo konštatované, že odvolacím orgánom rozhodujúcim o odvolaniach proti platobným výmerom bol v tomto prípade správca konkurznej podstaty, na ktorého prešlo oprávnenie nakladať s majetkom patriacim do konkurznej podstaty. Sťažovateľ poukázal i na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. Cdo 2588/2007 z 5. augusta 2008, v ktorom bolo konštatované, že exekučný súd skúma vecnú legitimitáciu účastníkov po začatí konania výlučne z pohľadu titulu pre exekúciu bez toho, aby sa zaoberal jej správnosťou. Ak vydala platobný výmer poisťovňa v konkurze, ktorá vyhlásením konkurzu svoju právnu subjektivitu nestratila, nemôže exekučný súd jej oprávnenie na vydanie podkladového rozhodnutia už preskúmať. Aj s ohľadom na toto rozhodnutie možno konštatovať, že ak je exekučný súd viazaný materiálnou právoplatnosťou rozhodnutia, potom ju nemôže v exekučnom konaní ani posudzovať. Oprávnenie správcu konkurznej podstaty vydávať platobné výmery možno subsumovať práve pod materiálnu právoplatnosť rozhodnutia.

Najmä však sťažovateľ poukázal na odôvodnenie uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 415/08-19 z 10. decembra 2008, v ktorom bolo v súvislosti s údajnou neexistenciou oprávnenia správcu konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne vydávať platobné výmery ako exekučné tituly uvedené, že *„absenciu takéhoto oprávnenia prináležalo skúmať jedine na základe opravného prostriedku smerujúceho voči tomuto rozhodnutiu príslušným odvolacím orgánom, a nie okresnému súdu v posudzovanom exekučnom konaní“*.

Pre úplnosť sťažovateľ uviedol, že z tohto rozhodnutia vychádzal aj rovnaký krajský súd v rozhodnutí v inej veci, a to č. k. 5 CoE 34/2009-79 z 26. mája 2009.

K porušeniu práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces došlo navyše i preto, že rozhodnutia okresného súdu a ani krajského súdu nie sú náležite odôvodnené, sú arbitrárne a ústavne neudržateľné.

Vo vzťahu k tvrdenému porušeniu základného práva na vlastníctvo sťažovateľ uviedol, že nadobudol pohľadávky P. v konkurznom konaní na základe opatrenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 K 70/01 z 22. júna 2005, nadobudol ich v dobrej viere, a tieto predstavovali majetok sťažovateľa. Rozhodnutiami okresného súdu i krajského súdu bolo toto jeho právo popreté, keď už Krajský súd v Bratislave svojím opatrením odsúhlasil de facto nadobudnutie práv sťažovateľom z exekučného titulu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť ústavný súd odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Ako vyplýva z obsahu i petitu sťažnosti, sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a to jednak uznesením okresného súdu č. k. 61 Er 1295/2008-58 z 19. januára 2009 a jednak uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 52/2009-83 zo 16. júna 2009.

Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti uzneseniu okresného súdu č. k. 61 Er 1295/2008-58 z 19. januára 2009. V súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tejto časti sťažnosti sťažovateľa a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv týmto rozhodnutím okresného súdu, pretože preskúmavanie jeho postupu zveruje Občiansky súdny poriadok v tomto prípade odvolaciemu súdu. Odvolací súd vo veci o podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol uznesením č. k. 17 CoE 52/2009-83 zo 16. júna 2009. Krajský súd ako súd odvolací bol súdom, ktorému patrí právomoc posúdiť, či odvolanie žalovaného bolo dôvodné a rozhodnúť o ňom.

Odlišná je situácia pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorá sa týka uznesenia krajského súdu č. k. 17 CoE 52/2009-83 zo 16. júna 2009. Túto časť sťažnosti považuje ústavný súd za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Z listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, je zrejmé, že všeobecné súdy, hoci pôvodne vydali poverenie na vykonanie exekúcie, v ďalšom dospeli k názoru, že exekúciu nie je možné vykonať pre absenciu jednej zo základných podmienok tohto konania, ktorou je existencia exekučného titulu. Dospeli totiž k záveru, že platobný výmer prezentovaný sťažovateľom ako exekučný titul je v skutočnosti nulitným aktom, ktorý za exekučný titul považovať nemožno. V konečnom dôsledku to z pohľadu sťažovateľa znamená, že všeobecné súdy odmietli poskytnúť ochranu jeho základnému právu na súdnu ochranu v rámci exekučného konania.

Možno konštatovať, že z hľadiska argumentácie sťažovateľa postupovali všeobecné súdy tak, že mu odňali možnosť konať pred exekučným súdom. Pri takto formulovanej námietke mal sťažovateľ právo podať proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, čo však neurobil. Preto obстоjí záver, že sťažovateľ nevyčerpal mimoriadny opravný prostriedok,

ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytol a na ktorého použitie bol sťažovateľ oprávnený v zmysle Občianskeho súdneho poriadku. Zakladá to neprípustnosť sťažnosti.

Sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto zo strany ústavného súdu vôbec neprichádzal do úvahy prípadný postup podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2010